

det at arbejde med et barn, som ikke er som alle de andre.

For mig at se – og for Det Radikale Venstre at se – er udfordringen for det offentlige i allerhøjeste grad at bidrage til, at familierne kan bevare de ressourcer og selv kan bevare herredømmet over udviklingen i familien med bistand fra det offentlige. For os at se er der i øjeblikket i hvert fald to meget store barrierer, for at det er tilfældet. Begge har været berørt af de tidligere ordførere, men jeg vil gentage dem, fordi de er så seriøse, at vi bør gøre noget ved dem.

Det første problem er det, man kunne kalde uoverskueligheden i hjælpen. Hvilke regler eksisterer? Hvilke rettigheder har man? Hvor går man hen for at få hjælp? Hvor går man hen for at få råd? Bare listen over hjemmesider og rådgivningscentre på, jeg ved ikke hvor mange forskellige planer, som ministeren i dag har fortalt os om, er jo et eksempel på, at enkelhed ikke just er det, som en familie, der pludselig står i en ny situation med et handicappet barn, har at gøre godt med. Tværtimod er det en jungle af regler, en jungle af forskellige forvaltninger og muligheder.

Den uoverskuelighed bliver vi nødt til at gøre noget ved, så man som familie til et handicappet barn oplever det offentlige som et let tilgængeligt sted, ikke som en mur af forskellige love, bekendtgørelser, forvaltninger, rådgivningscentre osv.

Kl. 15.00

Det andet seriøse problem, som vi ofte bliver konfronteret med som politikere, når vi er ude at diskutere de her ting, er jo så, at når barnet bliver mere voksent, er der utrolig stor forskel på, hvor godt de forskellige kommuner og amter gør det, hvordan reglerne bliver fortolket, hvordan den offentlige service fungerer med hensyn til alt fra kørselsordninger til tilgængelighed til boligproblematikker osv.

Det er jo noget, som faktisk har meget stor betydning, fordi vi jo altså desværre oplever, jeg vil endda sige temmelig ofte, familier, hvor barnet ikke længere er barn, i den forstand, at vedkommende for længst har passeret de 18 år, men hvor familien stadig væk har det primære ansvar, hvor disse børn stadig ofte bor hjemme, på trods af at det kan føre til en meget dårlig situation både for forældrene og for barnet selv, fordi de jo også kan have behov for at frigøre sig fra forældrene. Således er der altså en meget tæt sammenhæng mellem den specifikke problemstilling, vi diskuterer i dag, om familiernes for-

hold, og så de tilbud, vi giver til de handicappede, når de bliver lidt ældre.

Hvordan gør vi det så bedre? Ja, regeringen fokuserer jo meget på strukturændringer, at det ligesom i sig selv skulle være et løsen, at vi derved virkelig kan komme problemerne til livs, men jeg er dybt bekymret, når jeg hører den argumentation, og det skyldes i al sin enkelthed, at når vi kigger på de handicappolitiske redegørelser, der er kommet fra regeringen indtil nu, så har de været præget af overfladiskhed, mangel på konkrete initiativer, mangel på vilje til virkelig at ændre på det efterslæb, vi har i Danmark på det her område.

Derfor må jeg sige, at når vi går med i det brede forslag til vedtagelse, der er i dag, så er det, fordi vi erkender, at der også kan hentes noget ved at lave om på nogle strukturer og ændre på nogle ting, og derfor vil vi i virkeligheden godt have denne her debat igen, når vi har været igennem en strukturreform, så vi ikke ligesom kan skyde den indholdsmæssige diskussion ned i en strukturdiskussion. Derfor er det rimeligt at bede om redegørelser, og derfor er det rimeligt at præcisere, hvad vi forventer, og i hvilken retning ministeren skal arbejde.

Jeg vil gerne sige – og det er også sådan, jeg oplever forståelsen bag det forslag til vedtagelse, vi skal stemme om om lidt – at det altså ikke er et skalkeskjul for ligesom ikke at gøre noget, indtil vi står her igen. Tværtimod skal det forstås sådan, at nu er der brug for, at der sker noget på det her område, nu er der brug for, at der ikke kun bliver snakket i floskler og strukturer, men også i indhold.

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Handicappede og handicappede børn er noget, som mange taler meget pænt om, og alle siger, at nu skal vi også sørge for, at der bliver gode forhold, og at vi sikrer forholdene bedst muligt.

Men når vi i øjeblikket diskuterer regeringens udspil til det nye Danmark, regeringens vision om, hvordan fremtiden skal se ud, og vi så spørger ind til, hvordan den så helt konkret kommer til at se ud for de handicappede og de familier, der har handicappede børn, så er det meget svært at se, hvor den tryghed bliver af, som kan være så afgørende for familier med handicappede børn og for handicappede selv, den vished